

ZORAN PETROVIĆ

PRAŽNIK
ZVERI

GREHOVI ALIJANSE

PORTALIBRIS

Zoran Petrović
PRAZNIK ZVERI – GREHOVI ALIJANSE

Copyright © PortaLibris, 2017.

Sva prava zadržana uključujući pravo na reprodukciju
u bilo kom obliku u celosti ili delimično.

Mojim dragim roditeljima, koji su me naučili da poštujem pretke

Priče iz mašte imaju običaj da uznemire one koji mašte nemaju

Teri Pračet

PROLOG

1341, Sibir

Borove iglice su plesale na vetru i kao roj komaraca napadale obrve, nos i usne promrzlog vozača skromne kolske zaprege. Prste je osećao kao da rastu sa tuđih šaka pa je oko zglobova obavio dizgine koje su sve više ličile na metalne sajle. Spuštene glave, šarao je pogledom od okolnih stabala preko obelelog šipražja pa sve do isfronclanog životinjskog repa koji je smrznut jedva mrdao tamo-vamo. Na put odavno nije obraćao pažnju. A i zašto bi... Vidljivost je i onako bila slaba pa je više verovao instinktima i očima konjčeta koje ga je vuklo nego sebi samom. Verovatno bi tim zaleđenim putem koji je tek povremeno, kao da okleva, srebrio mesec svojim treptajima, stigao i do samog Dubrograd, da negde blizu njega noć nije zaparao bezlični huk sove. Konjče se prope, činilo mu se sve do krošnji koje su u luku nadvisivale put. Propelo pa se ukopalo u mestu. Snažno potezanje ulara ni glasna psovka nisu pomogli pa čovek s mukom podiže glavu i koliko je mogao čvrsto steže dizgine ne bi li dodatnom grubošću urazumio neposlušnu životinju, ali mu tad pogled odluta malo dalje niz put.

Na manje od dvadesetak koraka, stajala je crna visoka prilika. Slušao je mnoge priče o razbojnicima u tom kraju, ali ga to nije mnogo uznemiravalo. A šta bi mu i uzeli? Novca nema, a vreća sa hranom mu već neko vreme nije bila od koristi. Iako je vetar najednom utihnuo, a pahulje i četinari napustili noćni podijum za igru, nije bio siguran da li neko zaista stoji pored puta ili mu zima mrazom vid prelama. Nadao se da je ovo drugo jer ne bi mogao da odbije čoveka u nevolji, a put u društvu će ga samo usporiti. I njega i konjče.

„Dobro večer”, ogłosi se stranac nepomično stojeći, „idete li u Dubrograd?”

„Sve i da ne idem, da li bi u tom slučaju propustio da te povezem?”

„Jes' vala, pravo zboriš. Mogu li sa tobom?”, i dalje se nije pomerao, kao da čeka da bude pozvan.

„Reci mi prvo, momak”, glas stranca mu je zvučao mladoliko, „zašto se Sivan u mestu ukopao kad si se pojavio?”

„Šta ga znam, dešava se...”

„Dešava se šta”

„Ne umem da objasnim, dobri čoveče, al' još od malena su životinje umele da osete kad sam gladan.”

„Eto ti ga sad.”

„Istinu govorim...”

„Baš si ti neka mustra, momak. Ajde, penji se”, mahnu mu rukom pa posegnu za vrećom iza sebe i pruži mu komad suvog mesa i studenu pogaču. „Valja mi onda i da te nahranim ne bi li Sivan dalje krenuo.”

Stranac se zahvalno smesti pored vozača, ali u trenutku mu se tanani osmeh razvuče u otužni kez kada mu vozač nabi ponude pod nos.

„Šta sad nije po volji Vašem gospodstvu?”, narogušio se vozač.

„Ne zamerite, slabo ja za to marim...”, odgurnu ono meso od sebe, a odlomi samo parče kamene pogače i poče da ga prebira po rukama kao da je kužno.

„E, moj dečko... nisi ti gladan...”, zavrte glavom vozač i opet prihvati dizgine, a Sivan poslušno krenu kao da se ništa nije ni dogodilo.

Neko vreme ništa nisu govorili, svaki drugujući sa svojim mislima, dok vozač opet ne pruži ruku u kola pa dohvati flašu votke:

„Ajde, uzmi, nemoj da bi nam konjče opet stalo.”

Mladić kao da se trže, ali onda prihvati flašu pa dobrono potegnu, a vozač mu se unese u lice i nastavi:

„Da znaš da mnogo grešiš, moj dečače. Zbog dve stvari вреди postojati na ovom svetu. Zbog poslušnih žena i dimljene dabrovine“, cimnu glavom ka onoj vreći iza njih.

„Šta da ti kažem“, osmehom uzvratil stranac, „dabrovinu nikad nisam voleo, a za poslušne žene, vala, nikad nisam čuo.“

Sivan samo frknu i zanjišta, kao da se pridružuje smehu dvojice putnika, a onda stranac nastavi:

„A kuda si se ti uputio, dobri čoveče?“

„Ja kući“, dohvati od njega onu votku pa je vrati u vreću, a stranac se sada vidno trže, ali samo dodade: „A gde je kuća? Čeka li te ko?“

„Ah, daleko je moja kuća, momče“, slegnu ramenima vozač i napravi grimasu, „nedostaju mi žena i deca. Fale mi njene ruke što miluju i u nosu paperje sa glava mališana dok mi u krilu sede. Čeznem za mirisom kuhinje, porodičnog ručka.“

„Koliko dece imate ti i žena?“

„Nemam ih...“

„Molim?“

„Rekoh, nemam ih... nemam ženu i decu“, okrenu se vozač ka njemu, a oči mu zasijaše pod mesecom.

„Kako ti onda nedostaju?“

„Eto tako... za porodičnu toplinu znam, za žensko milovanje znam, al' dece nemam i ženio se nisam. Samo sam se jednoj obećao... vojniče...“

„Šta kažete?“ preblede stranac.

„Ajde, ajde, nemoj da se praviš lud. Ispituješ me tu, tranžiraš me pogledom k'o kasapin june još od kako sam ti votku ponudio. Je l' si iz potere, govori...“

„Tebi je hladnoća, dobri čoveče, u glavu udarila...“, počeo stranac da se meškolji na sedalu.

„Udarila, je li? E, moj dečko... posumnjao sam još dok si se u kola peo i kada sam ti čizme ugledao, a bio siguran kada si suvo meso odbio.“

Stranac više nije govorio već samo razrogačenih očiju gledao u vozača, a ovaj mu onda objasni:

„Samo sibirski vojnik, kada van kasarne jede, odbija sušenu da-brovinu jer godinama samo za to zna. Samo sibirski vojnik i po ova-kvom vremenu tako održava obuću”, pokaza ka strančevim bespre-kornim čizmama, „jer zna da će mu prvo one glavu od zime sačuvati. Samo se sibirski vojnik tako trgne kada vidi ruku žigosanu u vašem katorgu”, podiže nadlanicu i unese mu je u lice: „Žut ti je kljun još, dečače, da se sa mnogom rečima nadigravaš i da ispituješ ko sam i odakle sam.” Okrete se i zagleda u put ispred njih: „Govori, gde su ostali i koliko ih je?”

„Pojeli ih sinoć vukovi”, obori mladić glavu i prekrsti se, „kao i tvog saučesnika Alekseja... našli smo ostatke jutros.”

„E, moj žutokljunac... pa zar vas baš ništa ne uče na toj obuci?! Da se razumemo, nisam ni ja znao za to i ne bi mi ni u najluđim snovima tako nešto palo na pamet, ali naučili su me, a evo sad ja da naučim tebe. Ako ikada sa ove strane zakona dopadneš...”

Mladić ne progovori ni reč. Samo je gledao poluotvorenih usta ka vozaču naslućujući šta će mu reći.

„Kada iz sibirske katorge bežiš, tri stvari prethodno moraš da uradiš. Prvo, da dobro potplatiš vođu smene. Drugo, da vidrinim lojem premažeš odeću i obuću jer bez toga ne bi potrajao ni pet kilo-metara. Kao treće i najvažnije, moraš da obezbediš dovoljno hrane.”

Vojnik poče da drhti i pretura promrzlom rukom ispod šinjela, a vozač nastavi:

„Najbolje je izabrati nekog umno posrnulog zatvorenika koji je na ivici i kome bekstvo izgleda kao jedino moguće rešenje. Poželjno je i da fizički bude slabiji od tebe da bi, kada zatreba, mogao da ga nadjačaš. I onda... povedeš ga u bekstvo sa sobom. Tako sam i uradio. Negde posle Zelenbora nestalo nam je zaliha, a kada smo se domogli Strašume, već smo obojica bili skoro iznemogli. Dugo sam se premišljao, da li na taj način da se o Boga ogrešim, ali vera često

uvene kada se hladnoća u kosti, a glad u stomak uvuče i eto... Sad znaš... Nisu vukovi pojeli Alekseja... Pojeo sam ga ja.”

„Monstrume...”, zavapi vojnik i uperi cev oružja u vozača.

Da nije bilo bar dvadeset ispod nule, užasnutom mladiću bi narvle suze, ali su ovako samo čučale u uglovima kao vlažni podsetnici na staru izreku – *Sibirci ne plaču*.

„Monstrume, ja ću ti presuditi...”, pretio je ohrabren zvukom svoga glasa i ledenim metalom u svojoj ruci.

Vozač nezainteresovano odmahnu rukom, capnu ularom i Sivan ubrza kas.

„Time mi, dečko, presuditi nećeš”, klimnu i pokaza ka oružju. „Nekada si i mogao, sigurno jesi, ali ne više.”

„Šta govoriš, ludi čoveče? Prosviraću te kao ništa!”

„Dobro, neka ti bude... Samo moram da te upozorim da nisi čuo kraj priče.”

„Ne želim više da te slušam! Okreći kola nazad. Vraćamo se u Zelenbor ili pucam!”

„Kada sam završio sa Aleksejem, u početku mi je bilo jako loše”, nije se obazirao na pretnje vojnika, „a onda mi posle izvesnog vremena, bi još lošije, sve dok me tokom noći, tačnije pred samu zoru, mraz nije savladao.”

„Šta hoćeš da kažeš?!” povika izbezumljeni vojnik.

„Znaš ti dobro, momče, šta...”, cimnuo je dizgine par puta, ali se Sivan ponovo ukopao i nije hteo da mrdne. Vozač uzdahnu i primače se saputniku: „Hoću da kažem da si nekada i mogao da mi pretiš tom igračkom, ali više ne. Ne, od kako sam ja, Filip Konrad Kenih, tog jutra na ivici Strašume umro.”

Vojnik kriknu i ispali tri hica u Filipa, ali se začu samo režanje. Očnjaci sevnuše kao dva bela groma iz vedra neba i pokidaše vojnikov vrat, a Filipovi fragmenti razbijene svesti se kao ledeno staklo rasuše u paramparčard po sibirskoj mesečini.

1. TRI KUĆE

1996, Beograd, Vračar

Gospođice Ruben,

Kada sam pročitao Vaše ime na internet stranici zamka Elc, i video sliku same građevine, zamaglilo mi se pred očima i zavrtilo u glavi. Iako sam sedeo za svojim radnim stolom, morao sam da ga prihvatim sa obe ruke uplašen da se ne stropoštam na pod. Osećam kao da smo se poznavali nekada davno i da smo, tada, bili jako bliski... A možda se to ipak moja mašta sa mnom poigrava. Moram čuti Vaš glas i videti Vas uživo i tada ću znati... tada ću biti siguran da ste to zaista Vi, najdraža Angelika, moja prva i jedina ljubavi. Da li ste Vi ona devojka koja mi se obećala u zapadnim hodnicima našeg voljenog zamka Elc, u kuli koju smo tada samo Vi i ja zvali Kula šapata... tada, 1332.

Poslednji put kada je u našem kamenom dvorištu bilo toliko sveta, išli smo u rat. Istorija se ponovila i tada, moja draga Angelika, izjahali smo u susret neprijatelju. Tog dana u šumi Elc, stotine hrabrih viteza ubili su Snežni demoni. Ubili su stotine, ali su hiljade ustale... I pobedili smo. Ali tog jutra, kada ste odmerili moju dugu crnu kosu i kroz stidljivo odškrinut prozor bacili azalejin cvet na moj crni oklop, tada su se naši pogledi susreli poslednji put.

Sada, skoro sedam vekova kasnije, teško dišem kada mislim na naš ponovni susret i moja duša, bar poneki njen pramen koji je ostao u meni, promuklo podrhtava. Nikada Vas nisam zaboravio i voleo bih da znam da li Vaše srce oseća isto. Mislim da ćemo to uskoro saznati. Za manje od četvrtinogaja, moj brod će poljubiti obale reke Mosel, na

samoj ivici šume Elc. Čekajte me u ponoć, kada mesec prospe svoje srebrne niti po horizontu. Čekajte me, ljubavi moja, i ponovo ćemo biti zajedno... ovoga puta nadam se zauvek.

*Iskreno Vaš,
Filip Konrad Kenih*

* * *

1332, zamak Elc, zapadna Nemačka

Zlatom ugravirani zmaj, nepokolebljiv i ponosan, krasio je poprsje oklopa visokog čoveka koji je grabio ka dvorani Ratnog saveta. I jedan i drugi trudili su se da ne slušaju besne povike *Snežnih demona* sa obronka planina koje su okruživale zamak i to im je polazilo za rukom. Ono što je bilo nemoguće ignorisati, bili su praskovi vaznuški koje su svojim piskom prelamale kristalni planinski vazduh i ječanje mangonela dok su urušavale temelje spoljnih zidova zamka Elc. Dva stražara lupnuše kopljima o kameni pod u znak pozdrava i krenuše da mu otvaraju masivna drvena vrata dvorane, ali im on samo mahnu rukom da sačekaju i zakorači ka prozorima. Nije bilo ni podne, a letnje sunce je svojim užarenim prstima već stezalo guše životu ispod sebe. Dan je bio isti kao onaj 15. jul 1330. kada je nadbiskup Aldvin sa svojim vojnicima u belom napao Elc nakon što su odbili da ga priznaju i postanu mu vazali. Zahvaljujući strateškom položaju građevine i obimnim zaliham, opsada je trajala već drugu godinu, ali sada su zalihe bile na izmaku, a prva kamena odbrana zamka skoro potpuno ogoljena.

„Predugo sve ovo traje”, trže ga glas mladića istovetno obučenog, koji mu je neprimetno prišao.

„Čitaš mi misli, Filipe sine”, odgovori Konrad Kenih gledajući kroz prozor u belilom oklopljenu vojsku neprijatelja. Izgledalo je kao da su obližnja brda i ivica šume ogrezli u bleštavi sneg usred leta i on se smrknu. Nabore njegovog čela mogao je da razveje samo

vetar pobeđe, a nje nije bilo u izgledu. „Zar nije trebalo da si već na savetu *Ganerbenburga*?”

„Zadržao sam se, oče. Bio sam u...”

„U zapadnoj kuli?”

Filipove oči uhvatiše blesak teških ratnih čizama. „Ti znaš?”

„Tamo smo se tvoja majka i ja sastajali u naše vreme. Ne znam šta je to sa zapadnim koridorima”, usmeri setni pogled naviše, „kao da su u njih uzidani sentiment predaka i da su ih gradili pesnici, a ne kamenpolagači kraljevstva.”

„Da li i Vilhelm zna?”, dohvati oca za mišicu. „Ne bih voleo da napravimo problem.”

„Vilhelm Ruben jeste strog, ali pragmatičan. Čak i ako je čuo može mu biti samo drago da kćer da za naslednika najveće loze ove naše troporodične alijanse, dragi moj.”

„A ti, oče? Da li se ti slažeš sa tim?”

Konrad se okrete ka sinu i tmurno lice jedva primetno mu se zaokrugli, a oči zamagliše:

„Angelika je dobro dete, a svakako nije na meni da pored naših zemalja i tvojim srcem upravljam. Žao mi je samo, dragi moj, što vas je ovaj rat naterao da odrastete pre vremena”, iskusnim pokretom popusti vođice na mladićevim bokovima: „Opet si verižnjaču zategao kao da u boj stupaš, a ne na ratni savet...”

„Ti si, oče, sam govorio”, zasmeja se Filip, „savetovanje sa Rube-nima i Sauerima ume da bude opasnije od najljuće bitke.”

Kameni hodnici ispred dvorane još dugo odzvanjaše smehom oca i sina, porodice Kenih, predstavnika Kuće Zlatnog zmaja. Odzvanjaše po poslednji put.

* * *

Dugi, tanki prsti pritiskali su teške plišane zastore na drvenoj rezbariji koja je delila dvoranu Ratnog saveta od prostorija za poslu-gu. Poluotvorena usta gutala su svaku izgovorenu reč, a grudi se

bezglasno i ubrzano nadimale. Strepela je da je od oca čeka oštra kazna ako je slučajno uhvate da prisluškuje savet, ali je želela da čuje kakve će se odluke doneti. Duboko u svojoj devojačkoj duši znala je da joj sudbina od toga zavisi.

Za ovalnim stolom sedeli su Elin Sauer, starešina porodice Bivoljih rogova sa sinom Antonom, a pored njih i njen otac Vilhelm Ruben, starešina porodice Srebrnog lava. Tada, srce joj preskoči par taktova. U prostoriju su upravo ulazili Konrad i Filip Kenih. Njen Filip. U trenu, usne su joj bile suve kao vazduh u barutanama zamka, a obrazi se obojiše rumenilom praskozorja.

„Znam šta će Zlatni zmajevi reći”, reč je uzeo Vilhelm Ruben, a obrve njegove ćerke iza zastora se nakostrešiše. „Provizije su nestale, imamo dovoljno za možda još nedelju-dve. Krajnje je vreme da izađemo i, naravno, poginemo za svoje zemlje i narod. Nije li tako, Konrade?”

„Da izađemo i suprotstavimo se, svakako, prijatelju”, reče Konrad. „Da poginemo i nije moranje...”

„Nisi bio tako duhovit jutros kada si sa balkona gledao Aldvinove Snežne demone i slušao pesmu mangonela... prijatelju?”

„Demone? Čudi me da ih i ti tako nazivaš... Nose iste boje kao vitezovi tvoje Kuće”, koščato lice Elina Sauera se iskrivi pod težinom sarkazma, pa odmah nastavi ne dozvolivši da mu kipteći gnev iz očiju Srebrnog lava prekine misao: „Nije mi jasno nešto, Vilhelme... Zašto već dve godine nisi zatražio pomoć kralja Luja IV? On, koliko znam, podržava vaš *viteški red*...”

„Kako se usuđuješ da sa nama porediš Aldvinov ološ?!” hrastovina zagrme pod sjajnim metalnim štitnicima za ruke Vilhelma Rubena, a Angelikine grudi iza zastora se stegoše od već toliko puta viđene scene. „Dobro znaš da ih zovemo Snežnim demonima jer svoje neveste usmrte čim im potomke na svet donesu. Ne želim više da čujem...”

„Gospodo, molim vas! Skrenuli ste sa teme... Vilhelme, prijatelju, lako padaš u vatru. Elin te samo provocira”, umeša se Konrad

Kenih, a mršavi osmeh zaigra na usnama Sauera od Bivoljih rogova. „Naravno da Elin zna za Aldvinovu elitnu vojsku... i siguran sam da zna da je Lui IV krunisan upravo uz zalaganje našeg napadača. Od kralja pomoći biti neće... Pa za ime Boga, pre dve godine kada je Aldvin napao Elc, kralj je organizovao vašar u Frankfurtu! Zabava i trgovina, eto to je njemu na pameti, a ne prevaspitavanje samoizabranih nadbiskupa.”

„Pomoć neće stići ni iz zamaka Šonek i Valdek. Pobratimi imaju istih problema kao i mi. Nadbiskup je u toku dve godine podigao dve građevine na planinskim prevojima kojima ih kontroliše, te ne možemo sa njima spojiti vojske”, reče Vilhelm Ruben malo mirnijim tonom, iako mu je u očima i dalje sevalo, i sede nazad na svoje mesto, iza sebe zabacivši beli plašt.

„Bilo kako bilo, ja sam siguran da je izlazak pogrešna odluka”, pokušaje reći iz tankih usana Elina Sauera. „Ima ih bar deset puta više.”

„Radije bi kao miš u rupi umro od gladi”, pokaza prstom ka njemu Konrad. „Zajedno sa svojom decom i podanicima?”

„Niko neće umreti od gladi, zlatnozmaj”, naroguši se Elin. „Imam plan i ako želite, Darvula će ga sa vama podeliti...”, podiže ruku spremnu da pozove ženu srednjih godina koja je kao beživotna kamena statua stajala između dva stražara na sporednom ulazu u dvoranu.

Na spomen veštičinog imena, Angelika se umalo nije odala i prekri usta rukom, ali druga ženska usta blizu nje nisu bila tako uzdržana i ispustiše uzdah. Angelika zaškilji u mračni ugao sobe:

„Nora! Ludo jedna!” glasnim šapatom se obruši na devojkicu. „Koliko dugo si već ovde?”

„Bila sam tu kada ste stigli, grofice”, zacakliše se Norine oči u tami.

„Starešine bi te poslale pod korbač da si sto puta Darvulina ćerka, ako bi te ovde uhvatili... I koliko puta treba da ti kažem da me oslovljavaš imenom kada smo same?!”

„Oprostite, gro... oprost, Angelika... Dvorjani pričaju da će porodice danas izaći pred neprijatelja”, pogled joj iza zastora odluta ka ovalnom stolu.

„Anton, je li?”, ozari se Angelika i skoro ciknu: „Znala sam!”

„Bože, kako je lep...”

„Ne znam, Nora, malo je neuhranjen za moj ukus, kao vrapče neko”, čuškala je drugaricu postrance.

„E pa nemamo svi primalnu želju za širokim ramenima i ručerdama kao neki”, izvi obrve veštičja ćerka i zatreperi kopcima ka Filipu kao svraka na podnevnom suncu.

Šala zamre na usnama obe devojke kada je Elin pucnuo prstima i Darvula prišla savetu starešina. Bila je odevena u zift crnu jednostavnu haljinu sa kapuljačom boje venske krvi ispod koje su virili tanki pramenovi kose istovetnog kolorita. Beo ten neprirodno krivih šaka i prstiju narušavali su samo nokti ocrnjeni antracitom.

„*Ganerbenburg prosperitat*”, poklonila se veštica uputivši tradicionalni narodni pozdrav starešinama triju porodica.

„*Ganerbenburg an herc*”, podigoše oni sa svojim pratiocima pešnice na grudi.

„Tužna su vremena došla kad se naše porodično trojstvo za pomoć veštici obraća”, reče Konrad tiho, ali ipak dovoljno glasno da ga svi čuju.

„Čarobnici, gospodine, čarobnici”, zaškripa Darvula vokalom koji je ličio na ljuštenje krečnog kamena.

„Ih!”, frknu Vilhelm Ruben, „kuke il’ kvake! Samo na Elina liči da savet zamara koještarijama!”

„Hajde da je saslušate, a onda sudite Saueru i Bivoljim rogovima, gospodo”, naroguši se Elin.

„Govori, ženo! Kakvo to rešenje nudiš za naše muke?”, progovori zvonkim baritonom Filip Kenih, a Angelikina duša iza zastora počea da se preliiva duginim bojama i razmazuje po drvenariji sobe.

„Ne bih mogla da se u potpunosti složim sa Vašim ocem, gospodine”, zavibrira ponovo krečnjak iz Darvulinog grla. „Vremena nisu samo tužna već dešperatna, a kao takva, zovu na dešperatne mere.”

„Da smo hteli filozofa, poslali bi po meštra iz Guboroga!”, ponovo se podiže iz stolice Vilhelm. „Reci odmah šta imaš ili, tako mi moje srebrne grive, glava će ti se sa ramenima pozdraviti!”

„Mogu vaše vojske učiniti nepobedivim, gospodari moji”, u dahu izreče žena, a žamor ispuni prostoriju od masivnog kamenog stropa do drvenih dasaka pod teškim čizmama. Kada se malo primiriše, ona nastavi:

„Nepobedivim i neupokojivim... Ratnike toliko snažne da drvo iz korenja golim rukama čupaju...”

„Moj Filip već drveće iz zemlje zubima vadi, čarobnice”, grohotom se zatrese Konrad i stegnu sina za rame, a prisutni mu se pridružiše odobravanjem.

„...a da im barut ni čelik ne mogu nauditi”, dovrši misao Darvula šarajući očima po članovima ratnog saveta.

„Takve povlastice fraj ne dolaze, ženo...”, namrštio se Konrad. „Kakva je to magija u pitanju? Nešto nam ne govoriš...”

„Magija je crvena, gospodine... krvna... Jedino što se od vas očekuje je da, kad mesec izađe, meni date po jedno novorođeno, nekršteno dete iz tri vaše Kuće. Od podanika, posluge, bilo koje... Do ujutru ću vam spraviti napitke od kojih ćete se promeniti.”

U sporednoj prostoriji, iza zastora, strah je titrao u ritmu sa celim Norinim telom i ona klecajući krenu ka vratima.

„Kuda, ludo jedna? Hoćeš da te vide?”, povuče je Angelika za rukav.

„Draga moja, ti ne znaš šta majka predlaže. Ti ne znaš, ali ja znam... Videla sam...”

„Šta si videla, Nora?”

„Elinova supruga, grofica, i još neki plemići već neko vreme dolaze kod majke u podrume. Promenjeni su, Angelika. Oni više nisu ljudi.”

„Da nisi, dušo, suviše azaleju mirisala jutros? Ajde šta te je spopalo, kako nisu ljudi?!”

„Ne znam, ne mogu da objasnim, ali hoću savet da upozorim. Moram im reći šta sam videla pa makar mi deset stotina korbača po leđima razvezali”, otrže ruku od Angelike pa zagrcu: „Moj Anton još uvek nije podlegao pod majčin uticaj, ali kad-tad, osećam, odvući će i njega u Dečiju sobu i makar na silu preobraziti.”

„Dečiju sobu, Nora? Tamo gde grofica Sauer kači slike najmlađih iz zamka? Zašto? Šta se tamo dešava?”

„Draga moja prijateljice, ne zove se to Dečija soba jer grofica voli decu, već...”

Razgovor dve devojke prekide gromki bas Konrada Keniha.

„Za krst se borimo, krst koga se nadbiskup Aldvin odrekao kada se samoprozvao vladarom naših zemalja... I ti sada, ženo, želiš da se tog istog krsta odrekemo i mi?”, reče Konrad upirući prstom u Darvulu. „To se neće dogoditi!”

„Suviše dramatično gledaš na stvari, zlatnozmaji”, kiselio je lice Elin. „Nije to nikakvo prihvatanje ili odricanje, samo način da se preživi. Da se ide dalje i, eventualno, pobedi.”

„Ni ja nisam za predloge Kuće Sauer. Nečastivog je to rabota, ljudi...”, skinuo je zaštitne metalne rukavice Vilhelm i lomio prste.

„A možda da ipak pošaljete po onog meštra iz Guboroga?”, ledeno zašušta čarobnica.

Na to se Filip osmehnu, ali drugima nije bilo do šale i Darvulu ispratiše stražari.

„Jedini pravilan izbor i ponudenu pomoć ste odbili i oterali. Na mene ne računajte. Moji ostaju iza zidina, već ćemo se snaći”, ustade i teatralno mahnu crvenim plaštom Elin Sauer i očima dade znak sinu. Pre nego što su se odvojili od stola Vilhelm progovori:

„Ako je izbor između toga i boja, ja biram boj i stajem na stranu Keniha. Rubeni te podržavaju, Konrade, verovao ili ne... Uz jedan uslov...”

„Nismo čestito ni seli da većamo, Elin odlazi, a ti mi već uslove postavljaš, Vilhelme...”, vrteo je glavom starešina Zlatnih zmajeva. „Da čujem?”

„Izjahaćemo na neprijatelja, ali predstavnike Kuće nećeš ostavljati u zamku. Filip će morati sa nama u boj”, iscedi i pogleda nasmejan ka zastoru susedne prostorije.

Sada Angelika bi rešena da krikne, ali joj Norina ruka zapuši usta. Nije mogla sebi da oprostí što je ocu to jutro rekla za ljubavnu vezu sa mladim Kenihom i vlažnim očima pogleda u drugaricu pa prošapta kroz njene prste:

„Uzeće nam rat oba čoveka, dušo moja. Moj će se u prah, a tvoj u nečoveka pretvoriti”, drhtala je stežući prijateljičine obraze dok joj je vrhove prstiju kvasila Norina tuga.

Još jednom sve nadglasa Konradov gromki glas iz dvorane.

„Ne znam odakle ti to, Vilhelme, ali neka ti bude...”

„Filipe?”

Mladić samo potvrdno klimnu glavom i ustade, pozdravi pešnicom na grudima starešine i izađe iz prostorije ponovo zatežući vođice.

* * *

Kameno dvorište je pucalo od gužve poput korseta pedesetogodišnje udavače, a vazduh ječao od napetosti toliko guste da bi zastavila sokola u najbržem letu. Grimizna svetlost sunca jenjavala je na planinskom horizontu pa štitovi dve porodice, zlatno-beli Keniha i srebrno-crni Rubena, izgledaše obojeni krvlju i pre same bitke. Na grbovima obe Kuće bio je zaštitni znak porodičnog trojstva Ganerbenburga, procvetala purpurna azaleja. Topot i frktanje konja mešalo se sa povcima ljudi koji su razmenjivali grube šale, gledajući smrti u oči. Od bližnjih su se odavno oprostili, još onda kada su se zavetovali starešinama svojih Kuća na bespogovornu odanost. Kovači su vršili poslednje prepravke na oklopima, a oružari

oštrili vrhove kopalja i rukavicama utrljavali slani loj u britka sečiva. Lokalne „slobodnije” devojke nudile su se ispod cene onima koji su na taj način želeli da odagnaju od sebe misli o izvesnosti svoje sudbine i u strasnom zagrljaju provedu trenutke, maštajući da im možda i nisu poslednji.

Na lučnom prozoru zapadne kule, stajala je Angelika, prozračnog lica, gutajući bol u pregrštima. U ruci je stezala purpurni pupoljak namenjen Filipu i svakim dahom koji je izbacivala iz grudi osećala kao da je napušta delić sopstvenog života. Osećala je prazninu koja, činilo joj se, nikada neće biti ispunjena.

Sveže otrgnut iz devojačkog srca, Filip je svetlucau u svom tamnom oklopu još tamnije kose, na leđima svog moćnog vranca iz čijih nozdrva kao da su besnele planinske oluje. Nasmejan, podigao je u pozdrav dugi mač ka svojoj dragoj i nežno ga poljubio, a onda prihvatio pupoljak azaleje koji mu je bacila sa prozora i stavio ga ispod oklopa. Capnu petama i crni konj se prope, ponevši ga kao vihor ka čelu kolone koja se spremala da napusti zidine. Pesma ispuni dvorište zamka Elc kada vojska kroči kroz visoku drvenu kapiju sa metalnim okovima i Angelika uhvati sebe kako peva zajedno sa ratnicima, Zlatnim zmajevima i Srebrnim lavovima:

*„Šta bih dao za nežnosti majke,
Za dah drage u sudnjemu času,
Za bezglasni osmeh oca, mojih starih bajke,
Šta bih dao, besmrtni užasu!*

*Dukate i snove, čitave posede,
Sladostrasti i bezbrige, života mi moga,
Al' znaj da i kada kose mi posede,
Dati neću čast i ponos, jedinoga Boga!”*

Odjeke pesme u koridorima zapadne kule prekidoše Norini povici:

„Angelika! Grofice Ruben! Jedva sam te pronašla...”, devojka se nasloni rukom na uglačani kameni zid dolazeći do daha sitnim plućohvatima vazduha.

„Nora, mila moja, šta je tako hitno? Znaš da pratim Filipa u boj, upravo su izjahali.”

„Znam, zato te i tražim... Angelika, slušaj me dobro...”, unese joj se u lice Nora i izvuče staklenu bočicu tamnocrvene sadržine, „stigni Filipa i daj mu da popije ovo!”

„Šta je to, Nora? Opet si mućkala nešto u majčinom podrumu?”

„Nisam, ne... Ovo je lično majka napravila za Sauere. Posle saveta sam otišla i uzela ovo sa njenih polica”, obrisa znoj sa čela i nastavi: „Angelika, moj Anton je još ovde i ne znam šta bih uradila da je i on otišao u sigurnu smrt. Zato znam kako se osećaš sada, a znam i kako će ti biti ako...”

„Ššš, draga moja, ne izgovaraj...”, pomilova je Angelika po kosi, „moram biti jaka.”

„Nije na ženskom srcu da bude jako, grofice Ruben, to muškima treba ostaviti. Naše je da ih volimo i da se za njih brinemo. Odesi ovo Filipu, stigni ga... A ako padne na bojištu, zahtevaj da ti ga donesu i ne daj da ga ukopaju, nikako... Reći ću ti ostalo kasnije, sada nemamo vremena.”

„Nora, ne znam da li...”

„Angelika, on više neće biti čovek, ali će i dalje biti tvoj Filip. Pohitaj sada, previše smo vremena izgubili!”

Angelika stisnu Norin poklon u šaku i krenu da luta pogledom zamišljajući sve moguće ishode boja tog letnjeg dana u šumama Elca. Lutala je samo par trenutaka, a onda gurnu bočicu u poprsje i kao divlja stihija polete niz stepenice kule. U dvorištu je morala da uspori i zaobilazi svetinu koja se okupila da isprati vojsku.

„Filipe! FILIPE!”, urlikala je, ali joj se glas gubio u masi povika i pesmi ushićene mase.

„FILIPE!!!”, probijala se između ljudi uzvikujući kada je neko gurnu i ona se opruži po kamenom dvorištu, a iz poprsja joj izlete bočica. Trenutak kasnije preko tog mesta predoše kopita životinje od pola tone i ona samo što ne briznu u plač. Pridigla se i prišla. Bočica je upala u procep na podu. Bila je čitava. Zgrabila je i jurnula sada već bezobzirno gurajući zgranute ljude oko sebe. Mlada grofica iz zamka sa blatnjavom haljinom i u suzama nije bio čest prizor u dvorištu Elca.

Kada je stigla do kapije i već pomišljala da pozajmi konja i izjaše za dragim ne bi li ga sustigla, naiđe Vilhelm Ruben sa svojom gardom.

„Angelika, kćeri, šta ti se dogodilo? Da li te neko povredio?!”, preneražen, odmeravao je od glave do pete.

„Moram videti Filipa, oče! Preklinjem te, povedi me sa sobom!”

„Suviše je opasno, dete moje. Takav rizik pa još da bi se videla sa mladim Kenihom?!”, iskrivi usne u znak gađenja.

„Mislila sam da ti je Filip drag!”

„Drag, jašta je... Biće mi još draži kada ti ne bude u blizini!”, dreknu Vilhelm i okrete se ka dvojici najvernijih gardista: „Vodite groficu u njene odaje... do daljnog.”

„FILIPE! LJUBAVI!”, pala je na kolena i vrištala poslednjim snagama dok su očevi vojnici pokušavali da je podignu na noge i vrate unutar zidina.

Na balkonu istočne kule zamka stajao je treći grof troporođične alijanse, Elin Sauer. Upali obrazi su mu titrali kao da su mu se u ustima leptiri u kolo uhvatili, a nos naborao drhtećih nozdrva. Izgledao je kao da je namirisao pa odmah zatim i ugledao nešto besprizorno i nadasve gadno.

„Osećanja, osećanja”, krkljao je kao u polutransu i povukao u hodnik, a onda uputio ka svojim odajama. „Nikada neću razumeti te ljude...”

Na vratima trepnu ka svom posilnom i dok je govorio lice mu se ozari crnilom:

„Spremite Dečiju sobu, grofica i ja ćemo danas ranije večerati.”